

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 10. Lucta Iacob sunt cum lachrymis, & quod petebat hoc erat ne à se discederet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

sic ait: *Auferat adulteria sua de medio verborum suorum.* Nemine ad hereticorum intelligit adus idololatriæ, qui sunt spiritualia adulteria. Vberibus suis puella nobiliores vola sua suspendebant, & milites sub armis, & quisque suos sub velle deos, illos, quos sibi iudicabat necessarios. conformiter ijs, quæ præ manibus habebant, nullique negotium aliquid audebat aditari, nisi prius sum factum haberet Deum: hoc enim constanter credebant, sine Deo, illis omnia infansis ausibus obventura. Hæc Gentiles (inquit Deus) faciebant, hæc que erat de Dijs suis fides, eique tam tenaciter adhaerebant veritati, nullam sine Deo prosperum fore successum, aut negotium feliciter absolvendum: *Et tu Israel, serue meus, quem elegi.* Conflingens argumentum.

lib. 4. de Expendit D. August. diuinum consilium, quo Deus studuit populo ser iohis dare cognitionem. 3. Deum studuit populo ser iohis dare cognitionem. 3. Deum studuit populo ser iohis dare cognitionem.

Deut. 6. 4. ven dum ait: *Audi Israel Dominus Deus noster Deus vnus est.* q. d. Infideles multos adorant Deos, quosdam qui illis in his auxiliantur, alios, qui in alijs: proinde, quot res sunt, tot sibi Deos erigunt. Tu vero popule meus, o Israel, hæc sit tua primitia fides: quod: *Deus vnus, vnus est ille vero ego sum,* qui cum sim in me vnus, collectim possideo, quicquid Gentiles diuinum suis Dijs attribuunt: & hoc de me credendum vobis propono: hoc sit fidei vestre fundamentum, quod D. Paulus suis epe tebat auditibus: *Vi impl. amia in omnem plenitudinem D. i.*

Dijs illi nationum, dij erant mores: si enim illis vnam virtutem asseriebant, negabant alter. m. Nullum enim tam perfectum potentemque facebantur, vt de illo crederent omnem plenitudinem diuinitatis: nosser autem Deus ita perfectam habet vnde quaque Deitatis plenitudinem, vt extra illam ne atomus quidem sit vllius diuinitatis: *Vide te quod ego sum f. l. u. & non sit alius Deus præter me.* Ego ille sum potens in terra & in mari, in campis, in multitudine, in montibus & in vallibus, in pace & in bello, in solo & in celo. Fieri ne igitur potest, ait Dominus, o Israel, vt de me credendo, quæ credis, quod solus sim Deus, & in me comprehendam, quicquid vnquam infideles Dijs suis adscriperunt, quod sine me non sit alius Deus, nec parvus, nec magnus, nec gratia, nec fauor, nec auxilium, nec prosperiter erentus, nec virum fortitudo: quod illi tam solliciti, vt suos se cum Deo haberent, tu verò tam sis iners ac vecors, vt videns te sine Deo, quod ille à te abierit, te dereliquerit, tam viuus ala cet, & emui

timore post posito excitatus? *Et tu Israel.* Quod Gentilis nec passum progredi præsumat, nisi se cum Deum suum dicat comitem, nec noctu decumbete, nec ad auroram surgere, nec negotia suscipere, nec quidquam agere, nec egredi domo, sine Deo suo: *Et tu o Israel,* illius confensus veritatis: qui hoc de me credis, quod de mea ratio fradet. credendum diuinitate, tamen audax præsumas esse sine Deo tuo, vno die, mense, anno, decennio? Quod si te deseruerit ob vitam tuam omni peccatorum spurcitie defordatam, si à te ipse dilexerit, non studeas eum tibi comitem reparare? Ita comedas, bibas, dormias, egrediaris, ingrediaris, tua peragas negotia: quasi nihil tibi apud Deum deesse? Profundius autem hæc verba perpendenda: *Et tu Israel serue meus,* quantum capio, illam spectat historiam de Iacob, vbi ipse Deus ei nomen impofuit Israel.

§. 10. *Lucta Iacob fuit cum lacrymis, & quod petebat hoc erat ne à se discederet.*

Arbitratus est Abbas Rupertus, inter memoranda dignas S. paginarum historias, illam præcellere, quam iobis refert de lucta Iacob: *Fansa lucta, & totius ore Ecclesia per orbem celebrata, qua homo cum Deo luctatus est.* Homo & Deus in arenam delinunt, ad mromachiam: mirabile spectaculum, in quo multa SS. Pates offendunt non leuoris distulatis. Certan in illud quod Iacob aggreduer, vel iustum est vel iniustum. Si iustum, ergo iustam propugnabat causam: quia vt dicit D. August. a. Et declarat D. Thom. b. hoc bellum est iustum, quod iustam habet causam. Quamur, potest esse in hoc mundo causa tam iusta, que bellum contra Deum assumptum iustificet? Si iniustum, qua ratione contra se Deus bellum patitur iniustum? Et quomodo perpeti potest immensa illa celsitudo, & inuincibilis Dei feruitudo, hominem secum cominus Incentem, à quo se velit superari, queque sibi homo præuakat? Hoc scias, velim, ait D. Thom. Q. od lucta illa non fuit viribus brachiorum corporalibus, sed spiritalibus. Ita declarat Vates Ofeas illam referens: *In forti. Cap. 12. 4. in dno sua inuoluit ad Ang. l. u. & confortatus est. Reus & rogauit eum.* Iustus est acriter cum Angelo, qui venire in Dei persona videbatur, eum que superauit, lacrymis & oratione. Hoc est; non illum stricto gladio, aut brachio-

20. 29. AFB. RY. PIRT. 1. 8. in Gen. 1. 6. Gen. 32. 84. a. 1. 99. in In fine 9. 10. b. 2. 2. 9. 40. ar. 1. In 6. 32. Gen. In 6. 32. Cap. 12. 4.

um motibus, aut protrudendo calcibus, nec contortis cruribus, nec corpore corpus impugnavit, superavit. Tota lucta peracta dicitur lacrymis & oratione, cuius ictus erant feruentissima suspiria, cuius impetus, gemitus erant ex imo deducti pectore, cuius conatus erant cordis viscibus erumpentes lacrymæ. Talibus brachijs, (inquit D. Thom.) secum deimit & fortius Jacob constrinxit fortissimum illum Angelum: ut postmodum Moyles iisdem adeo illum strinxit, ut eum deprecaretur: *Dimitte me.* An hoc nunquam tibi occurrit, quod alius quidem te sit aggressus tam instanter aliquid à te postulans; tamque prægnantibus vrgens rationibus, ac argumentis, ut diceret non me possum ab hoc homine expedire? quodque te adeo premat, ut speratum in suam ducat petitionem? Illis brachijs, illis viribus superavit Jacob Angelum:

Exod. 32.

Ose. 11. 4.

4. Reg. 20.

1.

4. Reg. 20.

5.

Inuoluit in fortitudine sua. Quæ (rogo te) est nostra fortitudo, nisi lacrymæ, suspiria, gemitus, rogationes, obsecrationes, quibus nostram Deo proponimus inopiam: Nulla tanta tormenti bellici vis duplicata, quæ tam efficaciter, ac violentè turrim concutit fortissimam, ut vel vna lacryma, visus gemitus corde contrito ac humiliato productus, qui cor impetat diuinum aliàs insuperabile.

Ob ingratiitudinis culpam, qua rex Ezechias Deo debitas non tenuit gratias, ex victoria tam inaudita, Angelique percutientis ministerio de potentissimo tyranni Sennacherib exercitu reportata, misit illi Deus nuntium per vatem suum Isaiam: *Præcipe d. n. tui: morieris enim tu & non viues.* Conde tuum ô rex inelyte testamentum: iacta est alea: *morieris tu.* O dolor, ô gemitus; animam abiecit Ezechias, ut se mortis faucibus audire deglutendum nullum vix superesse remedium; silere experientiam Galeul, Hypocratis, omniumque scientiam Physicorum; qui attento pulsu nihil iudicant ab Isaiæ prædictione alienum. Quid acturus ô Rex piissime, cum adeo tunc in arcum coguntur copie? Convertitur ad parietem, à qua parte, ex aliquorum opinione templum erat Salomonis, cœpit cum Deo luctari, suspirijs, lacrymis, gemitibus: *Fleuit Rex Ezechias fletu magno.* Necdum Isaias atrium egressus fuerat palatij, & ecce Deus illum reuocat, mandat ad Regem redeat, dicat ex ore Dei: quod se victum fateatur: *Vade dic d. n. tui. Audiuisti orationem tuam, & vidi*

lacrymam tuam. Ita plures habent textus, alij verò legunt lacrymas. Singula notate verba Reuertere, & dic fortissimo, inunctoque duci meo. O Domine, hunc ne talibus honoras titulis, lecto prostratum, plorantem, ingemiscentem? Sic est: viuas habet lacrymas, feruentes orationes, inclamationes funestas; hæc sunt, quæ pectori meo vim inferunt maximam, ac subiiciunt superatum: *Vidi lacrymam tuam.* Hæc vites sunt quæ diuino cordi opponuntur, illud lacrymæ eunt, ac inclinant efficaciter. Deinde, inquit D. Thom. Ut se vidit Jacob inter malleum perant & incudem: intellexit enim sibi occurrere leuam D. Thom. militum manu copiosissima, ad orationis refugit armentarium: vult illum Deus blandius recreare, illi in figura apparet Angeli, tota illa nocte illi comes adhaeret, ad auroram autem cupit discedere, valedicit: ac Jacob pedibus eius cernuus, ingemiscit, orat, deprecatur. Domine Deus ne discesseris à me, ne derelinquas me: en frater meus armatus tendit in ruinam inarmatis, ipse copijs instructus, ego nudus. Si discesseris, actum est de me. Ne derelinquas me, Deus meus, non dimittam te. In te hoc idem petijt, quod postmodum David hostium suorum factione conturbatus: *Deus ne elongeris à me: Deus ne derelinquas me.* Ne discesseris à me. Hoc probè nouerant viri illi pietate celebres Deum esse omne bonum, omnem fortitudinem, auxilium, & sicut illum secum habentes, quidquid ad sui defensionem securitatemque pertinebat, possidebant: ita illo discedente, illis omnia deesse necesse erat, quæ ipsis erant profutura. Tua quoque Christiane, hoc credens, sit hæc oportet prima, perpetuaque deprecatio: *Deus ne derelinquas me.*

§. II. *Prædidit Jacob Iudæorum calamitatem, quod eos Deus desereret, illos deplorat, quod carerent defensore. Eunibus Cherubinis, pariter & templi carrus progrediebantur.*

Profandius hanc historiam rimatus D. August. latens arcanum educit in lucem, quo subtiliter explicatur hodiernum Christi ad Iudæos terriculamentum: *Ego vado.* Prophetis Jacob oculis cernebat, isque ita perspicacibus ut ex tanto temporis intervallo conspexerit, quidquid post bis millenos annos, imo vsque ad finem mundi filijs suis in se præfiguratis esset obtenturum. Tota nocte adest illi Deus, amicus, blandus, comes, ad ortum auroræ, & radijs solis